יכול אפי׳ מעולה בדמים. לקורה יותר מפירות יהא סרק קודם לו: למחר אייתי די מקורייהו. משמע דגופני עדיפי מדיקלי ותימה פ"ל רק. מיעט הקדמה: מקור שלהן ועיקרן (פ). ל"א הבא דיה הילני)

שמפסיד ונאכל את הקור: גופני קני דיקלי. מדמי היין יכולין וגופני אילני אלמא גופני גריעי אפילו מאילני דגריעי מדיקלי וי"ל

לאון רכט: קה ב מיי׳ פ״ה מהל׳ חובל ומזיק הל׳ ט

ופ"ב מהל' משובה הל' ט

קו ג מיי שם הלכה י

ופ"ו מהלכות דעות הלכה ו ופ"ד מהלכות

תשובה הלכה י טוש"ע שם וטוש"ע א"ח סי" תרו

סעיף א בהג״ה: קו ד ה מיי פ״ה מהלי

סמג עשין ע טוש"ע ח"מ

מי׳ מכא מעיף יב:

:סעיף א

קם ח מיי שם הלכה יג

קי ט מיי׳ פ״י מהלכות

לאון רלב רלג:

קרא י מיי׳ פ״ג מהל׳

:עשין קלט

הגהות הב"ח

(A) גמ' לראובן שיודה יהודה שמע כל"ל ותיבת

מיד נמחק: (ב) רש"י ד"ה

בכורים הל' ח סמג

קח וז מיי׳ שם

חובל ומזיק הלכה יא

טוש"ע ח"מ סיי שפ

:טוש"ע שם סעיף ב

א) לעיל כז., ב) [עי' תוס' גיטין פד: ד״ה ותיפוק בחובות נו. ד"ה הריו. ג) מכות ט:, ד) נ״א על, ה) מכות יא: סוטה ז: וע"שו. ו) ב"ב מעד: וחוליו קה:] ערכין כג., ז) בכורים פ"ג מ"ח, **ח**) [דברים לג], ט) בס"א נוסף: שלא ישלוט בהן עין הרע, י) [ל"ל הביאמיו], כ) [נידוי על תנאי לריך הפרה כל"ל], נובר וישב יון. מ) ובראשית לחן,

תורה אור השלם

ו. וְעַתָּה הָשֵׁב אֵשֶׁת. הָאִישׁ כִּי נְבִיא הוא הָאִישׁ כִּי נְבָיא הוּא וְזִּתְפָּלֵל בַּעַדְרָ וְחָיֵה וְאם אֵינְרְ מֵשִׁיב דַע כִּי מוֹת הָמוֹת אַתָּה וְכָל אֲשֶׁר בראשית כז ַרָּתִפַּלֵל אַבְרָהָם אָל וַיִּתִפַּלֵל אַבְרָהָם אָל הָאֱלֹהִים וַיִּרְפָּא אֱלֹהִים אֶת אֲבִימֶלֶךְ וְאֶת אִשְׁתּוּ וָאַמְהֹתָיו וַיַּלֵדוּ:

בראשית כ יז 3. ואָבִימֶלְךְּ לֹא קְרֵב אַלְיהָ וִיאמָר אָדֹנְי הָגוֹי גָם צָדִיק תָּהָרג: הָלֹא הוא אָמֶר לִי אֲחֹתִי הִוא וְהָיא גָם הָוֹא אָמְרָה אָחִי הוּא בְּתָם לְּבָבִי וּבְנִקְיוֹ כַּפַּי עָשִׂיתִי זֹאת:

בראשית כ ד-ה בראשית כ ד-ה 4. כִּי עֲצֹר עֲצֵר יְיָ בְּעַד בְּל רֶחֶם לְבֵית אֲבִימֶּלֶךְ עַל דְּבַר שְׂרָה אֵשֶׁת אַבְרָהָם: בראשית כ יח .5 ויי שב את שבות איוב יְבְּגֶּוּנְ בְּגַּוּנִי בְּנֵּוּנִי בְּנֵּ יְנָי אֶת כָּל אֲשֶׁר יְיָ אֶת כָּל אֲשֶׁר לאיוב למשנה:

איוב מב י איוב מב י 6. וַיִּי פְּקַד אָת שְׂרָה בַּאֲשֶׁר אָמֶר וַיִּעַשׁ יִיִּ לְשְׂרָה כַּאֲשֶׁר דְּבֵּר:

בראשית כא א 7. לְמָּה תָרִיבּוּ אֵלְי כָּלְכָם פְּשַׁעְתָּם בִּי נְאָם כָּלְכָם ירמיהו ב כט ָּיָ. 8. וַיֹּאמֶר יִיָּ אֶל מֹשֶׁה עַד מְצְוֹתֵי וְתוֹרֹתֵי:

שמות טז כח 9. וּמִקְצֵה אֶחָיו לָקַח חֲמִשָּׁה אֲנְשִׁים וַיִּצְגֵם לפני פרעה:

.10. יִחִי רְאוּבֵן וְאֵל יָמֹת וִיהִי מְתָיו מִסְפָּר: דברים לג ו

11. ווֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמֵר שְׁמַע יְיָ קוֹל יְהוּדְה וְאֶל עַמוֹ הְבִיאָנּוּ יָדְיוֹ רְב לוֹ ועזר מצריו תהיה: דברים לג ז

רבינו חננאל

יכול אפילו אילן סרק מעולה בדמים מאילז ותניח אילן מאכל, תלמ׳ לומ׳ רק. וקימא לן אכין מותר להניח אילן סרק אם בדמים מעולה ולכרות בבניין המצר אילן מאכל. ושמואל ורב חסדא אילנות משום מכחשי אילנות טובים מהן. וכולן דרך אחת, לא אסרה אלא במקום דליכא פסידא אבל היכא דאיכא פסידא שרי. (אף על פי) שנתן לו כל ממון

עד שיבקש ממנו כול'. ת״ר כל אלה שאמרו דמי בשת, אבל צערו כלומ' צער נפשו אינו נמחל לו וכול'. פיר׳, שבא מלאך להרוג אבימלך מפני שלא שאלו לאברהם על עיסקי אכילה ושתייה אלא על עיסקי אשתו. מיכן אמרו בן נוח נהרג שהיה לו ללמד ממעשה אבימלך ולא למד. פיר', שלוש עצירות באיש שכבת זרע כמשמעו, קטנים השתנת מי רגלים ופי טבעת מקום הוצאת הרעי, מוסף באשה פתיחת הרחם בעת הלידה. כת' אשה כי תזריע וילדה זכר אם אשה מזרעת תחלה. כל אלו

השמועות שאמ׳ ליה רבא לרבה בר מארי דברי הגדה הן, ופשוטין הן.

לפלוט: פי טבעת. נקב הגדולים לפנות: פקד. מדלא כתיב ויפחוד את שרה וכתיב פהד משמע פהד כבר תחילה לאבימלך: בהדי הולא לקי כרבת. קוץ הגדל חצל הכרוב כשבא לעקרו פעמים שנעקר הכרוב עמו ונמלא לוקה בשבילו. כלומר שכיני רשע לוקין עמו: כולכם פשעתם. אף הנביא במשמע: עד אנה מאנסם. ומשה ואהרן בכלל: אותם שהוכפלו שמותם. בברכת משהחי דן זבולון גד ואשר ונפתלי הודיעך הכתוב שחלשים ראשת נביא בעי אהדורי אשת אחר ⁰ שבכולן היו ולריכין חיזוק לפיכך כפל לא בעי אהדורי אמר רבי שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן השב את שמם לחוקם שו ואותן הביא יוסף אשת האיש מכל מקום ודקא אמרת יהגוי גם צדיק תהרוג הלא לפני פרעה כדי שלא יברור אותם להיות ראשי גייסות ולהטריחם: כל הוא אמר לי אחותי היא והיא גם היא אמרה אחי הוא נביא הוא וכבר השבטים ילאו עלמותיהם ממלרים לימד אכסנאי שבא לעיר על עסקי אכילה ושתיה שואלין אותו או על ונקברו בארץ ישראל שנאמר והעליתם עסקי אשתו שואלין אותו אשתך היא אחותך היא מכאן לבן נח "שנהרג את עלמותי מזה אתכם (שמות יג) שהיה לו ללמוד ולא למד: יכי עצר עצר ה' אמר ר' אלעזר שתי עצירות משמע שאף עלמותם העלו ולא נכתב הללו למה אחת באיש שכבת זרע שתים באשה שכבת זרע ולידה במתניתא יוסף אלא להודיעך שבחו של משה שכל ישראל נתעסקו בביזה והוא תנא שתים באיש שכבת זרע וקטנים שלשה באשה שכבת זרע וקטנים ולידה רבינא אמר שלש באיש שכבת זרע וקמנים ופי מבעת ארבעה עסק במלוה: מגולגלין בארון. לא היה שלדו קיימת ומחוברת מפני נידוי באשה שכבת זרע ולידה וקטנים ופי מבעת: יבעד כל רחם אמרי דבי דקאמר ליה ליעקב אם לא י אביאנו

לי קור שהוא רך לאכול וגדל סביב שרשיו כלומר כלה עיקרם מפני

אנו לקנות קרקעות ואילו דקלי לא

קני גופני אין שבחן עולה אלא לדבר

מועט: בזרגר' הע"פ שהוה נותן

נו כו'. סתמא היא ולא ר' עקיבא

האמר לה: על מנה לפטור. בגמ' ולג.ו

מפרש לה: גבו׳ כל אלו שאמרו.

סלע מנה ומאתים וד' מאות דמי

בושת הן: אכל לער. שדואג על

בושתו אינו נמחל לו: שהיה לו

ללמוד. דרך ארץ ולא למד מדקאמר

ליה רחמנא נביא הוא דמשמע אין

ממש בדבריך וראוי אתה ליהרג:

שכבת ורע. שבמעי אשה לא יכולה

אליך וחטאתי לך כל הימים

(בראשית מג) ואע"פ שנתקיים התנאי

נפקא לן במסכת מכות (דף יא:)

י קללת חכם אפי׳ על תנאי היא באה:

מי גרס לרחובן כו'. מדרש חגדה

הוא בתנחומאם מכיון שהודה יהודה

ואמר לדקה ממנים עמד ראובן ואמר

אני בלבלתי יצועי אבי: לשפא.

נכנס כל עלם ונתחבר למקומו ששף

משם. לשפח חשלויי״ה שדונ״ח בלע״ו

כמו שף מדוכתיה (חולין דף מב:):

אליבא דהלכתא. לא הוה מסתייעא

מילתא למימר מילתא דתהוי הלכתא

כוותיה: לא הוה סלקא ליה. כלומר

לא היה עולה בידו למימר שמעתמא

אליבא דהלכתא: הסלין והבכורין

נותנין לכהן. והעשירים לא היו

נותנין קלתותיהן לכהן: נלרים. שבטים:

יכול אפילו מעולה בדמים ת"ל רק שמואל אייתי ליה אריסיה תמרי אכיל מעים בהו מעמא דחמרא א"ל מאי האי א"ל ביני גופני קיימי אמר מכחשי בחמרא כולי האי למחר אייתי לי מקורייהו: רב חסדא חזא תאלי בי גופני אִמר ליהִ לאָריסיה עקרינהו קני דקלי דקלי לא קני גופני: גופני בותני באע"פ שהוא נותן לו אין נמחל לו עד שיבקש ממנו שנאמר יועתה השב אשת וגו' ומנין ישאם לא מחל לו שהוא אכזרי שנאמר ב'ויתפלל אברהם אל האלהים וירפא אלהים את אבימלך וגו' יהאומר סמא את עיני קטע את ידי שבר את רגלי חייב יע"מ לפמור חייב ייקרע את כסותי שבר את כדי חייב ייע"מ לפטור פמור "עשה כן לאיש פלוני על מנת לפמור חייב בין בגופו בין בממונו: גמ" ת"ר כל אלו שאמרו דמי בושתו אבל צערו אפי׳ הביא כל אילי נביות שבעולם אין נמחל לו עד שיבקש ממנו שנאמר יהשב אשת האיש כי נביא הוא ויתפלל בעדך

ר' ינאי אפילו תרנגולת של בית אבימלך לא המילה ביצתה א"ל רבא

לרבה בר מרי מנא הא מילתא דאמור רבנן כל המבקש רחמים על

חבירו והוא צריך לאותו דבר הוא נענה תחילה א"ל דכתיב זה' שב

את שבות איוב בהתפללו בעד רעהו, אמר ליה את אמרת מהתם ואנא

אמינא מהכא יויתפלל אברהם אל האלהים וירפא אלהים את אבימלך ואת

אשתו ואמהותיו [וגו'] וכתיב יוה' פקד את שרה כאשר אמר וגו' כאשר

אמר אברהם יאל אבימלך אמר ליה רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא אמר אינשי בהדי הוצא לקי כרבא א"ל דכתיב ילמה תריבו אלי כלכם פשעתם בי נאם ה' אמר ליה את אמרת מהתם ואנא אמינא מהכא "עד

אנה מאנתם לשמור מצותי ותורותי אמר ליה רבא לרבה בר מרי כתיב

יומקצה אחיו לקח חמשה אנשים מאן נינהו חמשה א"ל הכי א"ר יוחנן

אותן שהוכפלו בשמות יהודה גמי איכפולי מיכפל אמר ליה למילתיה הוא

דאיכפל ∘דאמר ר' שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן מאי דכתיב ייחי

ראובן ואל ימות ויהי מתיו מספר וזאת ליהודה כל אותן ארבעים שנה

שהיו שראל במדבר היו עצמותיו של יהודה מגולגלין בארון עד שבא

משה ובקש רחמים אמר לפניו רבונו של עולם מי גרם לראובן שיודה יהודה שמע ה' קול יהודה על איבריה לשפא לא הוו קא

מסקי למתיבתא דרָקיעָא ייואל עמו תביאנו לא הוה ידע מאי קאמרי מסקי

:בעינן דבר המתקיים יותר באשר אמר אברהם אל אבימלד. לאו בהריון משתעי שהרי המלאכים בישרו את שרה מפסח שלפניו אלא ילדה בריוח כמו שהתפלל על אבימלך: 17% הנכפלין בשמות. בבראשית רבה יש איפכא שהנכפלים גבורים היו כמו יהודה שנכפל: מי גרם לראובן שהודה יהודה. אע"ג דאמר במלרש וישב ראובן אל הבור מלמד ששב משקו ומתעניתו שבלבל יצועי אביו וזה היה קודם דמעשה תמר מכל מקום לא הודה ברבים עד אחר שהודה יהודה:

דבגפנים כשחדם טורח לומר ולתקן

הכרם יש בהן ריוח גדול אבל בנכסי

אשתו אם היה קונה גפנים מתוך

שלריכים הולאה מרובה לא היה הבעל

חושש להוליא על נכסי׳ והיו הולכין

לאיבוד לפיכך טוב לקנות דקלים שאין

לריכין יציאה וממילא אתי בהו שבחא

וטוב הוא לשניהם ועוד מפרש ר"ת

בהמוכר את הספינה וב"ב פב. ושם ד"ה

מתקיף) דפירי דדיקלא מתקיימין טפי

מאילני וגופני ובנכסי מלוג של אשה

אמר גבי נפלו לה כספים ילקח בהן קרקע דיקלי ואילני דקלי אילני

מקורייהו מקור שלהן ועיקרן כלומר כלה עיקרם מפני שמפסיד ל״א הנא לי וכו׳ שרשיו ונאכל את הקור כנ"ל:

לעזי רש"י אשלויי״ה שדונ״א [אישלוישידור״א]. מקום -הנקע, פרק.

מוסף רש"י

קרע את כסותי שבר את כדי חייב. קאמר ליה אם תרלה קרע ושלם, אבל פירש לו על מנח, פטור (לעיד בה.). בהדי הוצא לקי כרבא. משל הדיוט הוא, על ידי הרשעים מתגניו יין. **הלדיקים במשמע** (ירמיר משה שמותן הם החלשים ואותן הביא לפני פרעה, ויהודה שהוכפל שמו הוכפל משום חלשות אלא מז ב, עי"ש שכ"ה בספרי, ושבב"ר פירשו אותו שלא ושבבין פיושו אוון שגא כפל שמותן). מאי דכתיב יחי ראובן כו' וואת ליהודה. אין לך נכרכת כל השנטים מתחלת וואת סוך מזו (סוטה ז:) ראה לסמוך יהודה לראובן ודה בלשון וואת ליהודה, אלא לפי שהיו עלמות כל השבטים שלדן קיים ושל יהודה מגולגלין, אמר לשון זה יחי ראובן, כלומר ראובן שלדו קיימת כאילו הוא וואת תהיה ליהודה שהם מגולגליו (חרוח יא:). העלו ממלרים. השבטים

ייועזר מצריו תהיה אמר ליה רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא "דאמרי אינשי בתר עניא אזלא ייועזר מצריו תהיה אמר ליה רבא לרבה בר מרי בקלתות של זהב ושל כסף ועניים בסלי נצרים של עניותא אמר ליה דתנן" עשירים מביאין בכורים בקלתות של זהב ושל כסף ועניים בסלי נצרים של ערבה קלופה הסלים והבכורים נותנים לכהנים אמר ליה את אמרת מהתם ואנא אמינא מהכא וממא את עלמותי מזה אתכם, עם עלמותיכם, והיו עלמות כל השבטים שלדן קיימת ויהודה איבריו מתפרקין ומתגלגלין בארונו, מפני שנידה את עלתו בערבונו של בניתון ותטאתו לך כל היינים, אפילו לעולה הבא, ותהכא נפקא לן דוד של חכם אפילו על מנאי הוא בא למנה הם בל בערבונו של ביינון ותטאתו לך כל היינים, אפילו של מנאי הוא בא (מוטח ה). מי גרם לראובן שיודה. במעשה יצועי אביו, יהודה. שהודה במעשה המר, וכן היה מסורת בידיהם, ומדרש אבדה דר' תנחומת בשאמר יהודה לדקה ממני עמד ראובן ואמר בלבלתי יצועי אבי, ועכשיו ימי ראובן, השמועות שאמ' ליה רבא לרבה בר מארי דברי הגדה הן, ופשוטין הן. שלדו קיימת כאילו הוא אי, חאת ליהודה שהוא מתגלגל (שם). לשפא. למקוס שתמן משס, כמו דשף מדוכתיה (שם) נכנסו עלמותיו למקוס חיפורס ששפו משס (שבות יא:). למתיבתא דרקיעא. לישא ולימן עם שאר החכמיס (שוטה ד:). ולמשקל עלמונים השט (שבות יא:). למתיבתא דרקיעא. לישא ולימן עם שאר החכמיס (שוטה ד:). ולמשקל (שוטה ד:). ולמשקל (שוטה ד:). ולמשקל (שוטה ד:). ולמשקל (שוטה דהילבתא. לא היה זוכה לומר דבר המתקבל (שוטה ד:). האיבא דהילבתא. לא היה זוכה לומר דבר המתקבל (שוטה ד:).

לא הוה סליק ליה שמעתתא אליבא דהלכתא

רבגן ולמשקל ומיטרח בהדי רבגן ייידיו רב לו